

TÜRELMEM ELHAGY

szüntelen
egyre gyakrabban dühödöm
elillan tőlem az erő
gyengeségem meg nőttön-nő
el-eltűnik a türelem
egyre gyakrabban dühödöm
pedig köröttem nagy halom
jég-közöny marha-nyugalom
okos hajlongás s jutalom
pihenni puha-jó alom
engem utálat s gyűlölet
redves markában gyűröget:
vad aknát gyilkos kalapot
s lehet hogy fel se robbanok

LÁSZLÓFFY ALADÁR

H O L D

Ujjbegyen perdülő golyó a hold,
ha leesne, senki se tudná hányadik
fordulat után szédült le végül.
Aminthogy nem tudja senki sem igazolni
milliókilométereit a végiggyalogolt
útnak. Sokan csaltak. A szekéren jöttek,
vagy háton vitették maguk, az álsebesültet,
míg egyesek talpa kérlelhetetlen
következetességgel a bal-jobb, az igen-nem,
az egy-kettő, a szeret-nemszeret, a fekete-fehér,
a tűz-víz ütemére egyfolytában verte, csókolta,
sürgette, karmolta, hívta és elrúgta
vonuló magunk alól a talajt,
amellyel még egyszer egészen összetapadni
végzetes volna. Az egész óriás menet
annyi lábacskán táncolt át sok ezer holdról
letekert hófehér kilométert, amennyi
elmélet szerint nem bírná el az elhozott
bronz és vas és arany és márvány és lánc
és festék és papír tonnáit egyetlen pillanatra.
De a hold nem ujjbegyen perdülő golyó,
csak ő tudja mennyi ideje járja, nem nehezül
ránk minden egyetlen pillanatra –
s mégis csaltak. Szekéren jönnek
vagy háton vitetik maguk, az álsebesültet,
miközben a bal-jobb, az igen-nem, az egy-kettő,
a szeret-nemszeret, a fekete-fehér, a tűz-víz
ütemére miattuk is fülünkben dobol a szívünk
az erőlködéstől, hogy ezt az inogó emberi
lábakon táncoló megrakott, megőrzött
porcelán hidat tisztas távolban tartsuk
a kegyetlen talajtól
a féhéren pörgő, ketyegő hold alatt.

LÓ, ÓRA, RÁK

Nem aggódok semmiért.

Férfiak s asszonyok ülnek a babakocsikban,
hiszem hogy meg tudjuk tanítani őket az ábécére
s ez elég hogy utána véleményt alkossanak
a genézisről, a Jura-korról, a görög
történelemről, és Michelangelóról.

Hiszem hogy sok mellékes dolog fontosabb
lesz nekik, és ezért minket is
megszeretnek majd és megmosolyognak.

Hiszem hogy kivénülünk mint
a történelem nyerge alól a ló
és a zsebekből a lánclejtő öklömnyi óra.

Háromtrillió lovas szobor ólomból
bronzból gipszből –

ez az elődök

teljes hadserege

mely rohamával

egymástól többet volt képes bevenni
mint a környező valóságtól.

Mégis, egyetlen állat-név félelmetes még: a rák.

Én nem aggódok semmiért már,

ide a lovamat,

hintalovat, hogy szolgáljam amivel tudom
most: megnevettesem

a kocsiban ülő holnapi emberiséget.

ÜTÉSEK

Leütöm és ezeket mondom közben neki:

– A világ kemény. A kövek ütnek, nem én.

Nem akartad elhinni, hogy komor a lét és

ne bántsuk egymást. A valóság neveivel

intézted el a küzdelmet a valóság helyett.

Azokkal könnyű volt dobálózni. Puha szó

az hogy „zuhanás”. Az „ütés” is. Nézd,

ez a „kő” neve: kő – és ez a kő keménysége

(ütés). Ez a fájdalom neve, mely sok szóra

rímel: fájdalom – s ez a fájdalom maga (ütés).

Ütés a gyomorba, az állra. Így majd megtanulja.

Leüt és ezeket mondja közben nekem:

– A világ kemény. A kövek ütnek, nem én.

Tudtad hogy komor a lét s hogy ne bántsuk egymást

mégis ütésre emelted néha a kezed, pedig

engem megintettél érte.

Nézd, ez a kő neve: kő – és ez a kő maga (ütés)

ez a fájdalom neve: fájdalom – és ez a fájdalom

maga (ütés...) Így majd megtanulom.